

den, maa alle Mennesker være enige om, at det gælder om at gøre den saaledes i Stand, at den kan opfylde sin Bestemmelse, og det mente vi, man burde gøre saa hurtigt, Forholdene tillod det. Den højt-ærede Minister har ment, at man skulde udsætte det et Par Aar. Det er en Foranstaltning, man kan tale om, og som vi ville komme til at tale om ved Finanslovens anden Behandling. Men at der i denne rene Udsættelsesforanstaltning skulde ligge en økonomisk Heltebedrift, maa jeg dog advare imod at tro.

Finansministeren (Brandes): Jeg har ikke talt om, at denne Udsættelse skulde være en økonomisk Heltebedrift, saa for saa vidt kunde det ærede Medlem have sparet sig dette sidste Ord. Men jeg synes, det ærede Medlem ikke har Ret i sine Betragtninger. Jeg ved nu ikke, om det skal forstaas saaledes, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller ville modsætte sig denne Nedsættelse af de 10 Mill. Kr. til et mindre Beløb — det foreligger ikke i Dag, det faa vi senere at vide —, at det ærede Medlem altsaa er klar over, at det er nødvendigt at bevilge disse Penge straks, og anser det for økonomisk lige-gyldigt, om de bevilges straks eller ej, saa at han altsaa vil modsætte sig Regeringens Ændringsforslag paa dette Punkt, men jeg synes, at hvis de ærede Medlemmer gøre dette, bære de sig galt ad. For det er indlysende, at i daarlige Tider ville alle gode Husholdere vente med overflødige Udgifter, til de faa bedre Raad, og hvis Udgifterne ikke ere nødvendige, hvad der hævdes af Regeringen, vilde det undre mig, om Tingets Flertal skulde have Lyst til at give Penge ud, som vi ikke have i dette Øjeblik. Derfor tror jeg alligevel, at det ærede Medlem som Resultat af sine Betragtninger ikke vil komme til det Resultat, at han vil staa paa sine 10 Mill. Kr. Jeg har paa Fornemmelsen, at det ærede Medlem, naar det kommer til Stykket, hellere vil udsætte Beløbets Tilvejebringelse og Pengenes Udgivelse, til der kommer bedre Tider.

Men dette er en Sag for sig. Det ærede Medlem fastholder, at i den forøgede Indkomst- og Formueskat er der ikke alene Dækning for den aarlige Merudgift paa Militærbudgettet, men ogsaa Forrentning af de 31½ Mill. Kr. (*N. Neergaard*: Naar Reformen er fuldstændig gennemført!) Det vil altsaa sige i 1918. Jeg tror oprigtig talt, at naar man sidder i det, som vi gøre i dette Øjeblik, bør

man ikke tale om, hvad der vil ske i 1918, saa maa man tale om, hvorledes Forholdene ligge i dette Øjeblik. Det kan ikke nytte, at det ærede Medlem giver mig en Veksel paa Fremtiden, den bryder jeg mig ikke om. Det forekommer mig, at den Finansminister, hvem det nu er, der har den Ære at styre Danmarks Finanser, maa se til, at han kan faa Udgifter og Indtægter til nogenlunde at balancere. Og naar de militære Bevillinger komme i Vejen derfor paa en saa alvorlig Maade, kan det ærede Medlem ikke sige, at det kun er et øjeblikkeligt Ubehag, de frembringe. Man vil komme til at regne med dem nu, hvad jeg ogsaa kan paavise derved, at det ærede Medlem selv har foreslaaet Militæruddgifter til et Beløb af en Trediedel af hele Indtægten for næste Finansaar. Hvad der finder Sted i 1918, interesserer mig ikke. Til den Tid kunne Forholdene være meget forandrede. Og hvis det ærede Medlems Planer skulde have Held med sig — det ærede Medlem var jo ikke tilfreds med den Forsvarsordning, vi fik —, og han skulde faa Flertal for dem i dette Ting, kunde det tænkes, at man gav nye Militærbevillinger, og hvad ville saa alle Betragtninger nu betyde? Nej, i dette Øjeblik have vi store Udgifter at se hen imod, og i Virkeligheden have vi ikke Midler til at dække dem.

Det andet og for saa vidt mindre Spørgsmaal er, om virkelig den Indkomstskatsforøgelse, som det ærede Medlem haaber paa, kan ventes. Han gaar ud fra som sikkert, at den fremtidige Stigning i Indkomst- og Formueskattens Beløb skal skrive sig fra de mere velstillede Skatteydere. Jeg synes ikke, det ærede Medlem kan anføre noget Bevis herfor. Han siger, at det er rimeligt, at man efterhaanden vil finde de større Skatteyders virkelige Indkomster og Formuer frem. Paa Forhaand er det dog rimeligt, at Skatteyders stadig Forøgelse beror paa, at det er de smaa Skatteydere, der komme til, ikke de større. De større ere fundne frem, og der er ingen Grund til at tro, at der i et Land som dette, hvor de store, selv de middelstore Formuer ere saa faa, hvor der i Virkeligheden er saa faa Mennesker, der have over en Middelstandsindtægt, skulde være meget at vente fra den Kant. Jeg tror, alle Erfaringer stride derimod.

Det ærede Medlem sagde, at jeg ikke maatte regne efter det sidste Aar. Jeg har nævnt nogle Tal for Københavns Kommune fra 1872 til nu, og af dem fremgaar